

Dosarul nr. 3ra-53/23
2-21030391-01-3ra-19012023

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud. M. Gandrabur)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. Gh. Mîra, G. Dașchevici, A. Bostan)

ÎNCHEIERE

15 martie 2023

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

În componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată a lui Tudor Buzu împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, persoană terță Serviciul de Protecție și Pază de Stat, cu privire la contestarea actelor administrative, obligarea emiterii actului administrativ și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul depus de Tudor Buzu și menținută hotărârea din 02 martie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, prin care a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea,

constată:

La 26 februarie 2021, Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Casei Naționale de Asigurări Sociale, persoană terță Serviciul de Protecție și Pază de Stat, cu privire la contestarea actelor administrative, obligarea emiterii actului administrativ și încasarea cheltuielilor de judecată.

În susținerea acțiunii, a indicat că la 17 decembrie 2020, s-a adresat cu o cerere Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Chișinău, sect. Centru, prin care a solicitat recalcularea pensiei prin includerea perioadei 07 octombrie 2015 – 14 decembrie 2020 în vechimea de muncă din care a fost stabilită pensia la data de 1 martie 2008.

Ca urmare, prin decizia Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Chișinău, sect. Centru nr. 91/2021/131 din 06 ianuarie 2021, a fost respinsă cererea de

recalculare a pensiei pe motivul că pretențiile nu se încadrează în prevederile art. 61 alin. (1) din Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993 și că circumstanțele invocate nu constituie temei de recalculare a pensiei.

A comunicat că, nefiind de acord cu decizia Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Chișinău, sect. Centru nr. 91/2021/131 din 6 ianuarie 2021, la 27 ianuarie 2021, s-a adresat cu o cerere prealabilă Casei Naționale de Asigurări Sociale, prin care a solicitat reexaminarea cererii cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă cererea de recalculare a pensiei.

Așadar, prin răspunsul Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. M-184/21 din 12 februarie 2021, a fost refuzat în satisfacerea cererii.

A relatat că, începând cu 1 martie 2008, este pensionar în conformitate cu Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993.

La 07 octombrie 2015, a fost reangajat în structurile de forță, unde a activat până la 14 decembrie 2020.

În acest context, a fost emisă adeverința Serviciului de Protecție și Pază de Stat al Republicii Moldova din 26 ianuarie 2021, prin care s-a stabilit că la data de 14 decembrie 2020, vechimea în muncă ce îi acordă dreptul la pensie constituie 34 ani 01 luni 00 zile.

Astfel, reieșind din prevederile art. 61 alin. (1) din Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993, legislatorul a prevăzut expres posibilitatea recalculării pensiei, în cazul în care apar circumstanțe noi, care duc la majorarea acesteia, fără a face precizare despre proveniența actelor suplimentare și data apariției lor, stabilind doar că recalculul se va face pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Mai mult ca atât, prevederile art. 61 din legea menționată stabilesc cert că recalculul se efectuează în temeiul documentelor aflate la momentul recalculării în organele de pensionare și nu în momentul pensionării, așa cum se invocă.

Totodată, norma nominalizată indică faptul că dacă pensionarul va prezenta ulterior acte suplimentare ce i-ar acorda dreptul la majorarea pensiei, recalcularea se va efectua pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

Prin urmare, dispozițiile art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993 prevăd că recalcularea pensiilor stabilite anterior militarilor, persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne și familiilor acestora în legătură cu punerea în aplicare a prezentei legi se efectuează în temeiul documentelor aflate la momentul recalculării în organele de pensionare. Dacă pensionarul va prezenta ulterior acte suplimentare ce i-ar acorda dreptul la majorarea pensiei, recalcularea se va efectua pentru perioada precedentă, dar cel

mult pentru 12 luni de la data de punerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi.

A ținut să specifice că Casa Națională de Asigurări Sociale a început a stabili, calcula și achita pensia angajaților structurilor de forță începând cu 01 ianuarie 2017, iar din data intrării în vigoare a Legii nr. 1544 din 23 iunie 1993 și până la 01 ianuarie 2017, circumstanța de reangajare în structurile de forță constituia temei de recalculare a pensiei.

Având în vedere că în tot acest timp, legea a fost interpretată în sensul direct al ei, în vederea recalculării pensiilor după reangajarea în serviciu, după atâția ani este inadmisibil faptul interpretării diferite a legii în mod abuziv defavorabil salariatului/pensionarului, numai pentru faptul că s-a schimbat instituția abilitată în vederea achitării pensiilor.

Prin urmare, o interpretare precum că art. 61 Legea nr. 1544-XII din 23 iunie 1993, nu prevede expres recalcularea pensiei după eventuala reangajare este lipsită de o justificare, or, prin aplicarea tehnicii legislative de a include toate circumstanțele și actele care pot duce la recalcularea pensiei este inoportună și imposibilă.

Deci, interpretarea prevederilor art. 61 Legea nr. 1544-XII din 23 iunie 1993, sub aspectul că nu poate fi temei de recalculare a pensiei acele circumstanțe care nu sunt indicate expres în normă, în contextul în care norma nu prevede exhaustiv nici o circumstanță, reduce norma la absurd.

A precizat că dispozițiile art. 61 din Legea nr. 1554 din 23 iunie 1993, cert și expres prevăd trei situații în care pensia pentru vechimea în serviciu stabilită anterior urmează a fi recalculată, și anume: 1) existența documentelor aflate la organele de pensionare la momentul recalculării pensiei; 2) prezentarea ulterioară a actelor suplimentare ce ar acorda persoanei dreptul la majorarea pensiei, iar recalcularea pensiei se va efectua pentru perioada precedentă, dar cel mult pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare și nu mai devreme de data punerii în aplicare a prezentei legi; 3) recalcularea pensiei se efectuează în cazul în care persoanelor din corpul de ofițeri și din corpul de comandă (cu excepția celui inferior) al organelor afacerilor interne li s-a prelungit peste limita de vârstă termenul de aflare în serviciul militar.

În opinia reclamantului, în situația de față trebuie remarcat faptul că la prezentarea ulterioară a actelor suplimentare ce ar acorda persoanei dreptul la majorarea pensiei, legislatorul nu a indicat faptul că aceste acte trebuie să fi existat până data stabilirii pensiei și nici nu rezultă din lege acest fapt.

În consecință, alegația precum că recalcularea pensiei se face doar în baza actelor ce au existat până la data stabilirii pensiei, dar au fost prezentate ulterior, este o concluzie eronată la care s-a ajuns prin excluderea ipotezelor concrete din aria de ipoteze pe care le acoperă norma juridică respectivă, denaturând în mod vădit norma.

A punctat că cel mai important moment pentru a înțelege faptul că perioada de serviciu acumulată după data stabilirii la pensie, constituie temei de recalculare a pensiei, sunt relevante prevederile art. 2 alin. (2), coroborat cu art. 61 alin. (2)

din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, din care rezultă cu certitudine că în cazul în care persoana a mai activat în serviciu după stabilirea pensiei i se recalculează pensia după trecerea lor în rezervă sau în retragere (demisie/concediere).

Deși prevederile mai sus invocate sunt inaplicabile speței, aici legislatorul a indicat expres faptul că în cazul în care persoana a mai activat în serviciu după stabilirea pensiei această circumstanță constituie temei de recalculare a pensiei după încetarea serviciului.

O interpretare diferită a prevederilor art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, decât cea acceptată pe toată perioada 23 iunie 1993 și până la 01 ianuarie 2017, în sensul reținut de pârâtă, este inadmisibilă, deoarece contravine principiului securității raporturilor juridice degajat de art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, în partea ce ține de previzibilitatea legii în corelare cu principiul încrederii legitime.

Totodată, Casa Națională de Asigurări Sociale nu a indicat care a fost necesitatea schimbării practicii de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare raportate la perioada de stabilire a pensiei de către structurile de forță.

A evidențiat reclamantul că din obiectul acțiunii rezultă că dânsul urmărește obținerea unei pensii mai bune, drept garantat de art. 47 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova. Chiar dacă dreptul la pensie, nu este un drept de sine stătător, consacrat și apărât ca atare de Constituție și Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, grație caracterului patrimonial al prestațiilor sociale, a fost asimilat de către Curte, în anumite condiții, unui drept de proprietate (proces denumit „socializare a noțiunii de bunuri”), iar, în consecință, protecția dreptului la pensie oferită de art. 47 din Constituție, este alimentată de protecția oferită de art. 46 din Constituție și art. 1 al Protocolului 1 al CEDO.

Astfel, o interpretare abuzivă în defavoarea părții slabe a circumstanțelor de fapt și a prevederilor legale ce stabilesc recalcularea pensiei, duce în mod inevitabil la încălcarea nu numai a prevederilor legale naționale, dar și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

În acest sens, autoritatea publică pârâtă nejustificat nu a luat în considerare perioada 07 octombrie 2015 – 14 decembrie 2020, ca fiind o circumstanță generatoare pentru recalcularea pensiei, contrar prevederilor art. 61 alin. (1) din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, or, coroborat cu prevederile pct. 4 lit. a) al Hotărârii Guvernului nr. 78 din 21 februarie 1994, recalcularea pensiei se va efectua pentru perioada precedentă pentru 12 luni de la data depunerii actelor suplimentare, media lunară pentru stabilirea pensiei se face din ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii.

Și-a întemeiat pretențiile în baza art. 46, 47 din Constituție, art. 22 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 12 din Carta Socială Europeană Revizuită, art. 9 din Pactul Internațional privind Drepturile Economice, Sociale și Culturale, art. 1 al Protocolului 1 Adițional și art. 6 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și Libertăților Fundamentale, art. 61 alin. (1)

din Legea asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993, art. 60, 189, 206 alin. (1) lit. a), b), 211, 224 alin. (1) lit. b) din Codul administrativ.

Prin cererea concretizată din 20 mai 2021, a solicitat: 1) admiterea acțiunii; 2) anularea deciziei Casei Teritoriale de Asigurări Sociale Chișinău, sect. Centru nr. 91/2021/131 din 06 ianuarie 2021 și răspunsului Casei Naționale de Asigurări Sociale nr. M-184/21 din 12 februarie 2021 la cererea prealabilă, recepționată la 29 ianuarie 2021; 3) obligarea Casei Naționale de Asigurări Sociale de a emite actul administrativ privind recalcularea pensiei lui, prin includerea perioadei de activitate 07 octombrie 2015 – 14 decembrie 2020 din cadrul structurilor de forță, în vechimea de muncă pentru care s-a stabilit pensia lui, începând cu 01 martie 2008 și de a recalcula pensia reieșind din vechimea în muncă de 34 ani 01 luni 00 zile din suma soldei, având în vedere media lunară pentru ultimele 12 luni calendaristice precedente concedierii din 14 decembrie 2020; 4) încasarea din contul Casa Națională de Asigurări Sociale în beneficiul lui a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 02 martie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, a fost respinsă ca neîntemeiată acțiunea.

La 02 martie 2022, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (1) din Codul administrativ, prin intermediul poștei electronice, Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, a depus apel nemotivat împotriva hotărârii din 02 martie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, iar la 04 mai 2022, cu respectarea termenului prevăzut la art. 232 alin. (2) din Codul administrativ, prin intermediul poștei electronice, a fost prezentată motivarea apelului, prin care a solicitat admiterea acestuia, casarea hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Tudor Buzu și menținută hotărârea din 02 martie 2022 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Întru argumentarea soluției adoptate, instanțele de judecată ierarhic inferioare au reținut că legislatorul a stipulat concret momentul apariției dreptului pentru primirea pensiei militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne.

Sub acest aspect și având în vedere că din 01 martie 2008, Tudor Buzu beneficiază de dreptul la pensie stabilită de Serviciul de Protecție și Pază de Stat, prin aplicarea regulilor de interpretare corectă a normelor pertinente, este evident că, deși ultimul, în legătură cu necesitatea de serviciu, s-a reangajat în cadrul Serviciului de Protecție și Pază de Stat, unde a activat până la 14 decembrie 2020, aceasta circumstanță nu poate constitui drept temei pentru stabilirea/recalcularea unei noi pensii pentru vechime în muncă, prin includerea la stabilirea acesteia a vechimii de muncă obținute după data realizării dreptului la pensie pentru vechime în muncă la 01 martie 2008.

Totodată, instanțele inferioare au statuat că dreptul la pensie pentru vechimea în muncă apare o dată, și anume, după eliberarea din serviciu cu dreptul de recalculare în condițiile legii.

Astfel, deși Tudor Buzu a solicitat stabilirea/recalcularea unei noi pensii în condițiile Legii asigurării cu pensii a militarilor și a persoanelor din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne nr. 1544 din 23 iunie 1993, instanțele de judecată au subliniat că, *de facto*, pensiile stabilite în baza Legii respective, pot fi recalculare doar în temeiul art. 61 din legea nominalizată.

Or, normele invocate de Tudor Buzu în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel ca temei de stabilire/recalculare a noi pensii pentru vechime în muncă se referă la condițiile de stabilire a pensiei și mărimea pensiilor la eliberarea inițială din serviciu, pe când, în speță, reclamantul a solicitat stabilirea repetată a mărimii pensiei pentru vechimea în muncă în legătură cu reangajarea acestuia în serviciu.

La rândul său, articolul 61 alin. (2) din Legea nr. 1554 din 23 iunie 1993 se referă la pensia stabilită pentru limită de vârstă și este aplicabil cazului doar în situația în care la stabilirea pensiei au fost aplicate prevederile art. 2 alin. (2) din aceeași Lege, condiție însă ce nu este întrunită la caz.

Și asta deoarece, conform documentelor cauzei care nu au fost contestate de părțile în litigiu, pensia reclamantului pentru vechime în muncă a fost stabilită la eliberarea din serviciu conform art. 2 alin. (1) din Legea nr. 1554 din 23 iunie 1993 și nicidecum la prelungirea termenului de aflare în serviciu conform art. 2 alin. (2) din legea menționată.

În asemenea circumstanțe, au reliefat instanțele că situației lui Tudor Buzu nu sunt incidente nici art. 13, 14 și nici a art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, deoarece legea nominalizată nu prevede stabilirea repetată a dreptului la pensie pentru vechime în muncă după restabilirea la serviciu, or, din sensul Legii nr. 1544 din 23 iunie 1993 nu se deduce în niciun fel că militarii, persoanele din corpul de comandă și din trupele organelor afacerilor interne, au dreptul la stabilirea repetată a mărimii pensiei în cazul în care au fost reangajați și au mai obținut o oarecare vechime în muncă, în caz contrar, ar reieși că subiecții menționați ar avea, teoretic, dreptul la nenumărate stabiliri sau repetate majorări ale pensiei.

În așa mod, instanțele de judecată inferioare au conchis că Tudor Buzu putea pretinde la stabilirea unei noi mărimi a pensiei, doar în cazul în care a apărut dreptul de a alege între a beneficia de dreptul la diferite pensii, însă în speța dedusă judecării, reclamantul a pretins din nou la aceeași categorie de pensie, de care beneficiază din 01 martie 2008.

La 30 septembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău, iar la 15 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, a prezentat motivarea recursului, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii

primei instanțe, cu emiterea unei noi decizii de admitere integrală a cerințelor din acțiune.

În motivarea recursului, a invocat că, deși în motivarea deciziei sale, Curtea de Apel Chișinău nu a indicat expres prevederile art. 33 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 156/1998 privind sistemul public de pensii, totuși la aplicarea prevederilor art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, instanța de apel a împrumutat ipoteze din prevederile art. 33 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 156/1998, prin invocarea faptului că recalcularea pensiei se face doar în baza actelor existente de până la stabilirea pensiei, ipoteză care însă nu rezultă din art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993.

Astfel fiind, a obiectat că instanța de apel a interpretat eronat prevederile art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993, prin ce a exclus ipoteze concrete din aria de ipoteze pe care le acoperă norma legală și, în consecință, a redus norma la absurd.

În opinia recurentului, printr-o asemenea interpretare a normei respective, instanța de apel a recurs la un subterfugiu pentru a evita satisfacerea dezideratului solicitat de către reclamant.

A reiterat că, având în vedere că în tot acest timp, legea a fost interpretată în sensul direct al ei, în vederea recalculării pensiilor după reangajarea în serviciu, este inadmisibil ca după atâția ani să se interpreteze legea în mod abuziv defavorabil salariatului/pensionarului, doar pentru faptul că s-a schimbat instituția abilitată cu achitarea pensiilor.

În plus, a subliniat că din prevederile art. 61 alin. (2) din Legea nr. 1544/1993 nu rezultă că recalcularea pensiei se efectuează doar pensionarilor cărora li s-au prelungit raporturile de muncă, or, norma dată nu stabilește cercul de persoane cărora li se recalculează pensia, ci doar indică momentul în care se efectuează recalculul pensiei pentru o anumită categorie de pensionari.

De altfel, instanța de apel, în mod arbitrar, a concluzionat că dânsul a solicitat stabilirea unei noi pensii sau pensii repetate, sub pretextul că prevederile art. 61 din Legea nr. 1544 din 23 iunie 1993 nu prevăd expres recalcularea pensiei după eventuala reangajare.

În aceste condiții, concluzia respectivă este lipsită de justificare, or, aplicarea tehnicii legislative de a include toate circumstanțele și actele care pot duce la recalcularea pensiei este inoportună și imposibilă.

În mod subsidiar, recurentul a reiterat circumstanțele de fapt și de drept invocate expuse inițial în textul cererii de chemare în judecare.

La 23 ianuarie 2023, Curtea Supremă de Justiție a expediat la adresa electronică a Casei Naționale de Asigurări Sociale și a Serviciului de Protecție și Pază de Stat, copia cererii de recurs depuse de Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, fiindu-le explicat dreptul de a depune referință la recursul declarat (f. d. 194).

La 30 ianuarie 2023, prin intermediul poștei electronice, Casa Națională de Asigurări Sociale a depus referință la recursul înaintat, prin care a solicitat respingerea sau, după caz, declararea inadmisibilității acestuia.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Potrivit art. 245 alin. (1) Cod administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

În speță, se atestă că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost pronunțat de către Curtea de Apel Chișinău la data de 27 septembrie 2022, în ședință publică (f. d. 154).

Este cert și faptul că la 30 septembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, a depus recurs nemotivat împotriva deciziei din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 184-184 verso).

Decizia motivată din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău a fost recepționată de către reprezentantul recurentului, avocatul Eugeniu Musteață, la 12 decembrie 2022, fapt confirmat prin avizul poștal de recepție anexat la materialele cauzei (f. d. 178).

Se mai constată că la 15 decembrie 2022, prin intermediul poștei electronice, a fost depusă motivarea recursului împotriva deciziei din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău (f. d. 187-190 verso).

Astfel, recursul depus de Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, împotriva deciziei din 27 septembrie 2022 a Curții de Apel Chișinău este în termen.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al

Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopat al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) Cod administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi

conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață.

În conformitate cu art. 230 și 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de Tudor Buzu, reprezentat de avocatul Eugeniu Musteață, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron